man van het hoofd tot de voeten. Men stootte elkaar aan, grinnikte, haalde de schouders eens op, en liep verder.

Ook Juul liep verder, maar hij lachte niet. M'n hemel, dat was een ellende, en nu was hij eigenlijk nog niet eens in functie, op het drukste uur van den dag in de meest bevolkte buurt . . . . . Dat zou wat worden, dat zou wat worden . . .

Intusschen liep hij, voor zoover zijn gemoedsstaat dat gedoogde, een gunstig oogenblik te berekenen om zijn kaartjes te loozen te midden der menigte. Maar neen, altijd zag hij de blikken der voorbijgangers op zich gevestigd ; aldoor meende hij dat zij hadden saamgespannen om hem zijn bedrijf met goed fatsoen onmogelijk te maken. Hij kreeg een vaag vermoeden, dat men hem volgde, slechts op het oogenblik wachtte, waarop hij de kaartjes zou neerstrooien, om ze op te rapen en hem achterna te brengen. In een vlaag van kwaadaardigheid zou hij ze den plagenden voorbijgangers wel in het gezicht willen smijten. Hij werd al kribbiger en kribbiger, en niets zou hem, zoo meende hij, meer opluchting verschaffen dan een hoogloopende ruzie.

JUBILEUM MEVR. MANN-BOUWMEESTER.

In de afgeloopen week herdacht Mevrouw Theo Mann-Bouwmeester haar 50-jarig jubileum als actrice, bij welke gelegenheid de Amsterdamsche burgerij op ondubbelzinnige wijze getoond heeft, hoe deze kunstenares haar sympathiek is. — Onze foto geeft Mevrouw Mann temidden der leden van den Senaat der Amsterdamsche Studenten Vereeniging.

Hij zwenkte nu een zijsteegje in, en nadat hij als een misdadiger, die iets kwaads van zins is, in alle windstreken rondom zich had geloerd, stak hij snel de hand in zijn jaszak, greep alle kaarten tegelijk vast, en wierp ze op de keien. Dan gluurde hij nogeens om zich heen, en verliet het steegje.

Deze daad had hem opgelucht. Hij verademde ; het was of hij mèt de reclamekaarten ook zijn bangheid van zich daar op de straat geworpen had.

In een houding van koele onverschilligheid wandelde hij de op dit uur al drukker en drukker wordende hoofdstraat in. De menschen keken hem aan. Goed, liet ze kijken. Hij keek óók. Hij keek naar de stakkers, die zoo goed als geen kleeren aan het lijf hadden, de onbedekte, de naakte jacquet al of niet met een veiligheidsspeld aan den kraag gesloten, en hij verlustigde zich in de tegenstelling. Een heerlijke warmte doordrong zijn ledematen. „Ik ben als een ei, dat wordt uitgebroed," zei hij vol welbehagen tot zichzelf en genietend drukte hij de wijde plooien van de jas om zich heen.

Een groepje schreeuwende kinderen kwam echter al gauw zijn zaligheid verstoren. Met kaartjes in de hand traden zij dichter en dichter bij. „Hij is het, hij is het," kraaiden zij, van het kaartje naar Juul heen en weer kijkend als vergelijkend, en rumoerend vormden zij een kring om hem henen, en gaapten hem aan en jubelden van pleizier en voldoening dat ze het origineel ontdekt hadden van de potsierlijke afbeelding op het reclamekaartje.

Juul stond een wijle perplex. Zijn gemoedsstemming wisselde in een oogwenk van bloedgierige kwaadheid in wanhopige neerslachtigheid. Nochtans liep hij quasi-onverschillig verder. Maar in zijn ziel ging het woest toe ; de zegeningen van de dierbare jas met haar milde warmte achtte hij niet meer. De bijtende kou, die hij nog gisteren geleden had, was vergeten. Hij had een afschuw van het kleedingstuk, en schold op het lot, dat hem een jas slechts op zulke eerlooze condities had weten te verstrekken. Hij was liever gestorven van koude dan nog langer rond te loopen in een nu ja warme, maar walglijk opzichtige jas, die den drager tot een aanfluiting voor het publiek maakte. En toch . . . . En toch . . . . .

Hij poogde de blikken der nieuwsgierige, tartende, verwonderde en geërgerde voorbijgangers te trotseeren ; maar het lukte niet : de geestkracht, daartoe benoodigd was in zijn binnenste niet meer voorhanden, telkens, wanneer hij een dier hem kwellende blikken ontmoette, sloeg hij de oogen neer. En het loopen tusschen die menschen werd hem tot een marteling. Het was juist zoo druk. O, hij had er wat voor overgehad als de nacht plotseling was ingevallen, en hij aldus onttrokken aan al die hatelijke blikken onbemerkt zijn tocht had kunnen vervolgen . . . .

En al verder- en verdergaand steeg en steeg zijn afschuw van zichzelven. Was dit een jas ? Het was een idioot ding als van een costumier . . . . Waarom hadden ze hem geen clownshoed ook maar tegelijk erbij opgezet, en had hij zich het gezicht niet moeten poeieren. Als je voor gek liep, dan maar góed ook. . . . Waarom hadden ze hem niet op borst en rug een groot reclamebord meegegeven, als een sandwichman. . . . Ja, een sandwichman, dat was hij nu ook, erger, een bespotting en een aanfluiting van de voorbijgangers, een loopende reclame, een wandelende belachelijkheid. . . . Ha, een sandwichman had hij altijd het idiootste gevonden wat er bestond, maar hijzelf was er nu eigenlijk nog erger aan toe. Die kerels waren geoefend, hadden een stalen voorhoofd, blikten of bloosden niet als zij zonderling toegetakeld, alleen of in zwermen, met borden of beschilderde paraplu's of vaandels omhooggeheven, tusschen het volk doorwandelden. Die oefenden vrij en openbaar hun beroep uit, er was geen openbaarder openbaarheid dan de hunne denkbaar. Maar hij, Juul, was erger ; hij was ondanks de pretentie van een heer, in werkelijkheid ook een sandwichman, en nog wel een klandestiene.

Hij walgde van zichzelf.

Temidden van zijn walging doorkliefde eensklaps de inval zijn brein : hij zou de jas even willen uittrekken, al was het maar vijf minuten, één minuut desnoods. Hij wilde zich éven vrij voelen, een mensch, ontdaan van de livrei . . .

Maar dan deinsde hij voor dien inval weer terug. Neen, neen, uitdoen moest hij ze niet, ook niet één seconde. Als hij ze uit had gehad, zou hij ze niet meer kunnen aandoen. Neen, neen, wennen moest hij. Moed vatten, moed vatten . . . . .

Vol goeden wil marcheerde hij weer tusschen de menigte. Doch wat hij ondervond was dubbel en dwars voldoende om hem ook het laatste restant van zijn moed te ontnemen. Het was een optocht van smadelijkheden wat zich daar langs hem voortbewoog ; de oogen bespotten hem ; en de monden deden dat, en de gebaren en de houdingen van al die menschen. Er waren er die hem met een blik van het hoofd tot de voeten overgoten, en daarbij smalend lachten, er waren er die stil bleven staan en met den blik op hem gericht als op een voorwereldlijk monster, hem als versteend bleven aangapen ; er waren er die den neus optrokken en een beleediging sisten ; er waren er die gewoonweg, zij het ook secondekort, op de hurken gingen zitten, en met de handen op de dijen kletsend het uitgilden. Eerst had Juul door een onbewogen gelaat gepoogd allen hoon te trotseeren, maar reeds was hij zoover dat hij hun lachen, zoo homoeopathisch als het maar kon, met lachen beantwoordde. Hij grinnikte, gnuifde, giegelde, grijnsde bij den aanblik zijner kwellers. soms stiet hij een schellen lachslag uit, zoodat de spotters achteruit deinsden.

Doch te vermoeiend werd het ; hij was zeer overspannen, het zweet droop hem langs den rug en de hitte van het kleedingstuk kwelde hem nu uitermate. Hij gaf het ten slotte vierkant op, en spoedde zich naar huis, aldoor achtervolgd door rumoerige schoolkinderen, die, zoo jong als ze dan waren toch al geschandaliseerd door een jas zooals ze er nog nooit een gezien hadden, hem uitjouwden en najoelden dat het meer dan erg was. — Thuis gekomen wierp hij de jas uit, en al ware deze een zware halter geweest, dien hij al dien tijd met opgestrekten arm boven zich had uitgedragen, dan had de verlichting niet grooter kunnen zijn.

Lang peinsde hij dien avond over het voor en tegen. Hij wikte en woog. En zijn besluit was genomen.

Den volgenden morgen — het was iets minder koud — kuierde Juul naar den kleerenwinkel. Hij droeg niets dan het jacquet, en de kraag was met den veiligheidsspeld vastgestoken.

Binnentredend liep hij dadelijk den vriend tegen het lijf. Die keek ervan op.

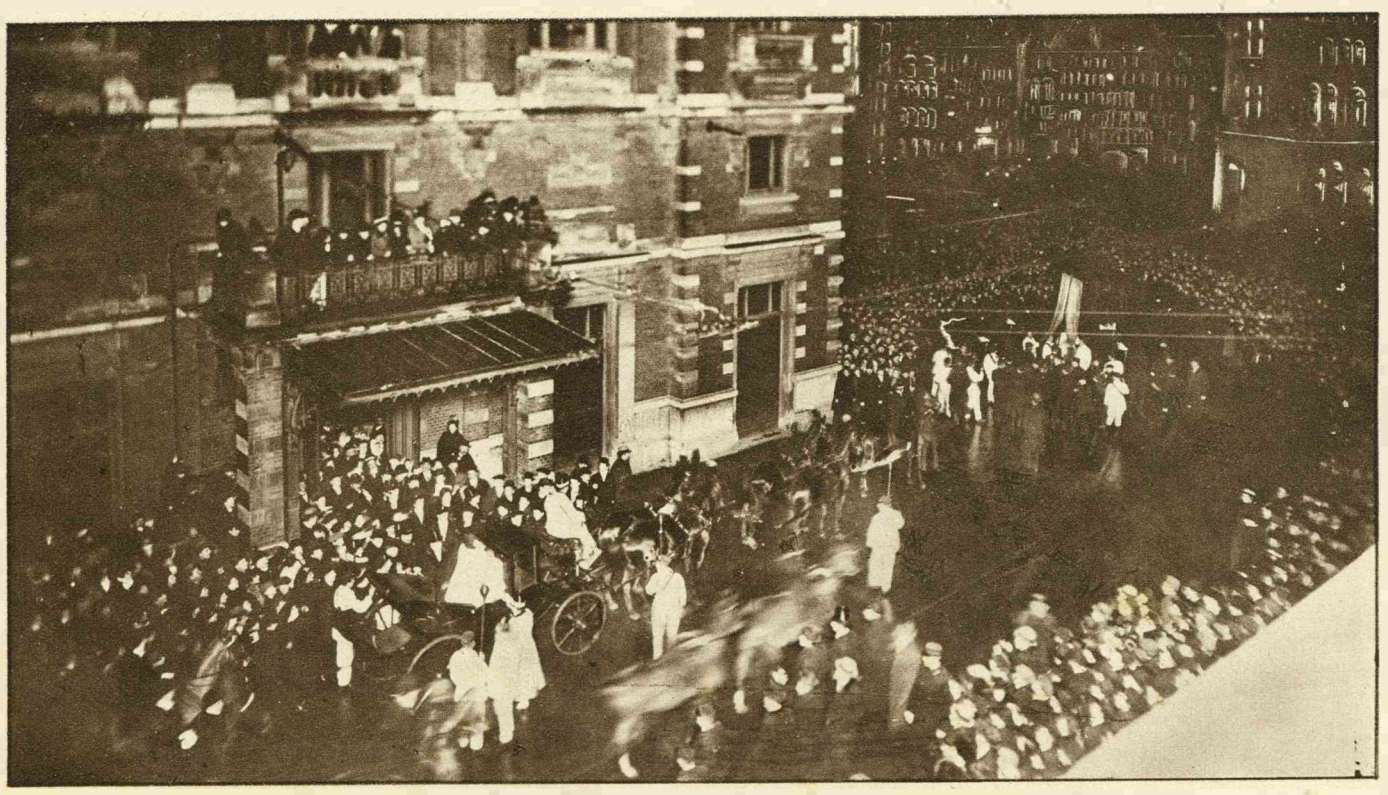
„Wat is er . . . . waar is je jas ?" vroeg hij wat verward. — „Thuis," antwoordde Juul, „je kunt ze terug laten halen." — „Maar waarom ? Waarom ?" deed wat geërgerd de vriend.

(*Zie vervolg op pag. 10*).

JUBILEUM MEVR. MANN-BOUWMEESTER.

De aankomst in het gebouw der A. S. V. — Mevrouw Mann omringd door eenige van haar naaste familieleden

JUBILEUM MEVR. MANN-BOUWMEESTER.

De groote menschenmassa, die zich bij den uitgang van den schouwburg verzameld had, waar Mevrouw Mann door de leden der Amsterdamsche Studenten Vereeniging met een eerewacht werd afgehaald, waarna de jubilaresse naar het gebouw der A. S. V. werd geleid.